

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Corollarium I. Si quis excommunicatus intrudat se Ecclesiasticis
conventibus, aut depositus Episcopus vi retineat Ecclesiam, quidnam
supersit remedij?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

sed Ecclesiae publicam, nec non illius, contra quem agitur censuris, utilitatem spiritualem unicè intentam. Quod verò nullā vi Ecclesia cogere possit oblitantes, sed cum his (audientibus) duntaxat, hortando, & docendo agere debeat, prorsus alienum est à praxi etiam Apostolicā, secundum quam Paulus Corinthium incestuorum Sathanæ tradendum judicavit.

57. Perperam confundit infuper Elliesius primarium ac secundarium potestatis Ecclesiastice munus, quorum prius equidem, non nisi in volentes exercetur; uti probant p̄ allegatae auctoritates. At ubi talis agendi modus in protervis & contumacibus locum habere non potest, supereft alterum, quasi subsidarium per censuras, & pœnas infligendas remedium, non nisi secundariō incumbens potestati pastoralis officij. Quod si verò nec istud secundarium remedium sit efficax, non oportet, Episcopum ingenerare ultiones gladij materialis, sed nihil supereft ipsi, nisi plorare & orare.

58. Nec porro si jurisdictionis ac similia nomina primis Ecclesiae seculis non fuissent in usu, plus inde evinceretur, ac si mysteria fidei sub vocibus consubstantialitatis & transubstantiationis contenta, elideret quis conaretur ex eo, quod illa nomina non fuerint in usu primæ & antiquitatis. Quia denique excommunicationis & depositionis pena, ipomet Elliesio fatente, primis Ecclesiae seculis erat in usu, que profecto non in volentes, sed vel maxime invitos ac celustantes stringi solet, in aperto jam est falsitas Elliesiani principij, quo is Theologus nititur, auctoritatem Ecclesie in tantum restringere, ut dicat, ei locum non esse nisi erga volentes.

Corollarium. I.

Si quis excommunicatus intrudat se Ecclesiasticis conventibus, aut depositus Episcopus vi retineat Ecclesiam, quidnam perficit remedy?

59. Hic questioni responderet Elliesius. Cum unusquisque jure naturali & civili possit indignos arcere a suis conventibus, utique convenire Ecclesiae quoque potestatem, a suis conventibus arcendi indignos. Circa quod Elliesianum responsum summoperè admiror, quod Theologus ille, non nisi in naturali omnibus societatibus communi jure fundatam dicat illam Ecclesiae potestatem, dum tamen Christus ejus claves indefinitā ad quocunque ligandum & solvendum potestate munivit. Non equidem in usu est Ecclesia, uti per se ipsam temporali gladio, hic ipse tamen in viclavium catenus est in potestate Ecclesiae, seu Cathedra Apostolica, ut isthac erga illos, qui legibus ac censuris suis contumaciter resistunt, possit ejusdem usum præcipere Imperatoribus, ac Regibus, implorando eorum brachium secularis. Juxta quod proinde principium, probari potest sequens Elliesii doctrina, si excommunicati, inquiuntis, refractarii apertam vim moliantur, tunc recurrendum esse ad Magistratus & Judices seculares pro

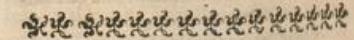
implorando auxilio; cujusmodi imploratio, nem brachij secularis pro exequendis Canonibus esse antiquissimam, Concilio etiam Antiocheno Can. 5. ita lancingente, si Prelatis, Dei evertere, per externam potentiam seditionis auctor castigetur.

Corollarium II.

Vtrum excommunicatio alicuius, v.g. Episcopi, semper inferat depositionem, & an excommunicatio habere possit aliquem internum effectum?

Simplicibus enuntiationibus expedientibus has minoris difficultatis questiones. Primo itaque responderet Elliesius pag. 28. quod excommunicatio fertur a Superiori, v.g. ab Episcopo, seu Synodo, tunc Sacerdoti taliter excommunicatum habendum esse pro deposito. Verum hoc merito negandum est. Nam depositionis pena, utpote gravissima non nisi gradatim intentatur, si namque excommunicatio non prevaleat, quin Clericus huic obnoxius, in sua nequitia infideliter, tunc non statim, sed ultimum, quasi loco per speciale adhuc processum juridicum, sententiamque hinc lecutam, infligi solet depositum.

Secundo Elliesius pag. 299. ac sequent, vidit eos, qui ab Ecclesia communione sunt ullā eorum culpa secessantur, non propter ligatos esse coram Deo, aut damnationis obnoxios: veluti probant testimonia Originis in cap. 16. Matth. Hieronymi in eandem locum. Augustini. cap. 6. lib. de vera Relig. Et Gregorij Magni homil. 26. in Evang. Quibus corondis loco superadditur, quomodo intelligendum sit, quod S. Leo Ep. 3. & Gregorius Magnus homil. 26. in Evang. dicunt. Secundum Elliesius pag. 301. videlicet responderet, timendum esse pastoris sententiam etiam injustam; non quod liget intendit conscientiam, sed quia per eam privavit homo Sacramentis, precibus, & alijs officijs, quibus Christianum defungi, per est. Atque hinc, uti S. Leo loco cit. ait, anima ejus relati facuta & inermis quodammodo, diabolus invasit, ut faciliter capiat, objecta est. Est ergo illa sententia timenda, quia per eam ab Ecclesia visibilis communione removemur, tandem propterea non excidamus a sanctitate.

DISQUISITIO XIV.

Quid sentiendum sit de Appellationibus inter Galliam ad Iudices secularares interponibiliis ab abuso Ecclesiastice jurisdictionis?

B. I.

Ex hujusmodi appellationibus subliesteveram originem & progressum libertatum Ecclesie.